

Min kallelse – f Pär-Anders Feltenheim

När jag var barn kunde jag inte ana att jag skulle bli katolsk präst, eller för den delen, att jag som var lundensare skulle bo i Norrland och verka som kyrkoherde i Västerbotten.

Jag döptes som spädbarn i Svenska kyrkan och jag deltog i kyrkans barntimmar och blev konfirmerad som 14-åring med några av mina skolkamrater i Lund. Större delen av min barn- och ungdom trodde jag på Gud och bad till Gud varje dag och kände ett behov av att då och då berätta om min tro för mina klasskamrater. Jag kände en dragning som kan beskrivas som en fascination av Jesus Kristus.

Som ungdom var jag mycket politiskt aktiv och jag vill förändra Sverige. Det var en spännande tid, men samtidigt var jag inte särskilt lyckad som politiker. Det var helt enkelt inte min kallelse och i efterhand tror jag att jag inte var mogen de uppgifter som jag blev vald till eller åtog mig. Under min studietid studerade jag historia, religions- och statsvetenskap och jag funderade samtidigt på vilken kyrka som var den ursprungliga. Under en kurs i historia vid Lunds universitet under ledning av professor Yvonne Maria Werner fick jag upp ögonen för den katolska kyrkan. Jag kände till sedan tidigare att det fanns katolska konvertiter och i Lund, fanns och finns det flera hundra svenskar som är katoliker. Jag var också missnöjd med Svenska kyrkan i allmänhet och dess dåvarande ärkebiskop K.G. Hammar i synnerhet. Icke desto mindre hade jag ju en levande relation till Gud även som icke-katolik. Jag hade inte bestämt mig för att ta steget fullt ut att bli katolik, när jag påbörjade kursen för blivande konvertiter och många av kurskamraterna fullföljde heller aldrig processen.

Under dåvarande studentprästen p Patrick Dominique Lincks ledning lärde jag mig mer om katolsk tro och Andra Vatikankonciliet och särskilt dess dogmatiska konstitution om kyrkan: *Lumen Gentium*. Den hjälpte mig att förstå att Gud verkar i alla människor och att alla döpta har en särskild relation till Kristus, samtidigt som fullheten av vad det innebär att vara kyrka förverkligas i den katolska kyrkan.

Det som fick mig att slutgiltigt bestämma mig för att konvertera var mitt första deltagande i en katolsk mässa. Jag kände Kristus närvaro tydligt i mässoffret och jag kände att han verkade som en magnet på mig. Inom ett år blev jag upptagen i kyrkans fulla gemenskap. Jag började allt mer att gå i mässorna och efter några år började jag fundera på en prästkallelse eftersom jag kände att jag allt mer ville vara vid altaret och i dess närhet. Det var precis samma känsla i samband med mässfirandet som gjorde att jag bestämde mig för att bli katolik som gjorde att jag önskade pröva en eventuell prästkallelse.

Först kunde jag inte riktigt bestämma mig, men under mitt sista år före seminariet fick jag god andlig vägledning av dominikanpatern Henrik Alberius och jag deltog som student i många reträtter både hos dominikansystrarna i Rögle och karmelitbröderna i Norraby. Jag kände mig även uppmuntrad i min kallelse av kamraterna i Lunds katolska studenter, där jag hjälpte till som kassör i några år. Några gifte sig, men en blev nunna hos dominikansystrarna i Rögle och en annan blev benediktinnunna, samtidigt som blivande f Matteus Collvin tillhörde vår gemenskap och var ett stort stöd i min strävan att fullfölja Guds kallelse. Att börja på seminariet innebär ju inte att man är säker på en kallelse. De första åren kände jag att jag ville fortsätta pröva kallelsen, men många känslor av ovärdighet och otillräcklighet infann sig också.

Den sju år långa formationen inför prästvigningen innebär ju många prövningar och förhoppningsvis mognar man som människa. Som präst fortsätter man att mogna; alla möten med de troende, all byråkrati och inte minst Gud hjälper en att växa som människa. Som lekman kan man nog inte föreställa sig att en kyrkoherde en stor del av sin tid måste ägna sig mer åt administrativa och praktiska uppgifter än det pastorala arbetet som kännetecknar en prästs kallelse. Men det behövs och är grundläggande för att Guds folk ska kunna be och fira mässa tillsammans och de övriga sakramenten ska kunna ges. Före ens tid på seminariet kan man därför få en lätt romantisk bild av vad det innebär att vara präst men så småningom får man allt mer insyn i vad det betyder. Mina överordnade fick säkert intrycket av att den här unge mannen som jag var, hade alltför idealiska föreställningar. Jag är tacksam för att de inte avisade min kallelse, samtidigt som jag måste erkänna att jag först efter prästvigningen helt insåg på djupet det enorma ansvar man har som herde för Guds folk. Som prästvigd får man ju också nåd från Gud som hjälper en att fullfölja ens kallelse. Här gäller det att låta sig positivt överraskas av Gud och bejaka det som Gud vill ge en!

Jag hade drabbats av en allvarlig sjukdom som barn, av allvarliga motgångar när jag var politiskt aktiv och jag drabbades även av att man beslutade att stänga Collegio Svedese, det svenska kollegiet, efter mina första tre år i Rom. Jag blev uppryckt från en tillvaro som jag allt mer hade anpassat mig till och ett sammanhang som jag trivdes i. Det var svårt att komma tillbaka till Sverige och göra ett pastoralt år i domkyrkan i Stockholm, men jag bet ihop och accepterade det. I efterhand är jag mycket tacksam för tiden som prästkandidat i domkyrkan och jag hade stor nytta av den när jag senare kom att verka i nästan fem år som präst där. Sedan kom jag ju även tillbaka till Rom och fick bo tre år på det tysktalande kollegiet i Rom, Germanicum, samtidigt som jag fullföljde mina licentiat-studier i dogmatik vid jesuiternas universitet Gregoriana. I detta sammanhang är det viktigt att erinra sig att Herrens vägar som bekant inte alltid är människornas vägar. Gud kan i sin godhet ha andra planer för oss än vad vi själva först önskar och kan föreställa oss. Här gäller det att med den heliga Birgitta be om nåden att både visa oss vägen som är vår kallelse och göra oss beredvilliga att vandra på den.

Lydnaden är nog det tuffaste löftet som man som präst avger, men jag har låtit mig positivt överraskas av att göra som biskopen önskar. När jag därför för två år sedan blev tillfrågad om jag kunde tänka mig att bli kyrkoherde i Västerbotten, sade jag ja nästan direkt, trots att jag aldrig hade varit i Norrland. Jag är åter mycket tacksam över biskopens val. Det är fascinerande att få vara i Umeå som är som en liten storstad, men med storslagen natur i närheten samtidigt som de flesta människor är hjälpsamma och jag är tacksam för att jag har fått uppleva den norrländska solidariteten. Väl på plats här i Umeå tänker jag ofta på min tidigare rektor, fader Göran Degen, som var kyrkoherde under många år i Sundsvall. Jag tänker även på fader Boleslaw Witwicki, som jag lärde känna i Skåne och som under en tid var kyrkoherde i Västerbotten, alltså en av mina företrädare här uppe i Umeå. Ingen av dem finns längre med oss här i jordelivet, men de finns med oss i Guds närhet. Må de vila i frid och låt oss be för fler kallelser!